

[Waldorff]

i går måtte rykke ud med en erklæring om, at det overhovedet ikke var de samme projekter, man talte om, når man sammenlignede priserne. For os er det meget afgørende, ikke bare at regeringen afviser den ansøgning, som rederiet nu har indsendt om at bygge en rørledning, men at man fastholder, at det skal være en rent statslig rørledning. Private selskaber må ikke få nogen som helst indflydelse, må ikke have nogen mulighed for obstruktion hverken i anlæg eller drift af en sådan rørledning. Både administrativt, styrimæssigt og selvfølgelig økonomisk er det vigtigt, at staten har den fulde rådighed.

Jeg vil ikke gå så meget ind på konkrete ting i lovforslaget. Hr. Kalnæs har været inde på noget af det. Jeg vil blot spørge, om der findes en rimelig, fornuftig begrundelse for, at man nu foreslår, at fortjenstelementet til staten kun skal være 5 pct., hvor man i forhandlingerne har forsøgt at forhandle sig igennem til 10–15 pct. som fortjenstelement. Det er velbegrunder, at man har det fortjenstelement, ikke alene fordi det er en økonomisk fordel for bevillingshaverne at have en rørledning – det giver simpelt hen større fortjeneste at have en rørledning i stedet for alternativet: lagertankkapacitet – men selvfølgelig også af generelle samfundsøkonomiske grunde, og jeg kan ikke se, at det skulle være noget argument, at fordi A. P. Møller nægter at tage imod det meget uheldige tilbud, regeringen kom med om, at man delte anlægget af rørledningen, skal man have nedsat fortjenstelementet samtidig.

Den afgjort vigtigste lov i denne sammenhæng er selvfølgelig loven om arealafståelse, som også andre har været inde på. Rådighed over oliestrømmen, forudsætningen for at styre energipolitisk, forudsætter, at man har en fuldstændig kontrol over, hvilke arealer der udnyttes, hvordan de udnyttes, og hvornår de udnyttes. Et rimeligt skridt i denne retning, når man nu ikke vil være med til en ekspropriation, var, at man sagde, sådan som VS sagde det i efteråret, og som de radikale også sagde, at man skærer igennem dér, hvor situationen er i dag. Det vil sige, at de fund, der er gjort, de felter, der er i produktion, de områder, hvor der foreligger indvindingsplaner, kan DUC beholde. Vi mener ikke, det bør være sådan, men det kunne man i det mindste sige, når man ikke vil skride til en ekspropriation.

Men regeringen har gjort det, at den ikke bare afviser dette synspunkt, men også har udvandet sit eget udspil fra februar, sådan at man nu ikke længere kræver en fuldstændig tilbagelevering i 1985; nu giver man A. P. Møller, DUC, yderligere 3–4 år til at gøre nye fund og til at beholde også det, man kalder kommercielt udnyttelige fund, i 1 år efter 1985. Det betyder selvfølgelig, at man risikerer, at der kommer en meget hektisk efterforskningsaktivitet fra nu af og frem til 1985, hvor DUC vil forsøge at sætte sig på de 8, 10, 12 lovende strukturer, som man ved der er, altså at man afleverer fiskevandet, som man skal, til tiden, og koncentrerer al sin efterforskningsaktivitet om de felter, hvor man regner med at kunne hente en gevinst.

Det betyder – hvis dette lykkes, hvad man jo realistisk må regne med kan lade sig gøre – at man reelt har måske størstedelen, måske næsten alle de ressourcer, der er i Nordsøen, lagt over til DUC fortsat, når man er nået frem til 1985. Vi kan have en masse formodninger, og det er sandsynligt, at der er yderligere reserver, som andre kan forsøge at udvinde, men man kan ikke afvise på forhånd, at man kan komme i den situation, at DUC vil sidde på alt, hvad der er af værdi i Nordsøen.

Det betyder, at man – selv med en god beskatningslov og selv med en rimeligt god undergrundslov – mangler nogle helt afgørende styringsinstrumenter, når det drejer sig om at udforme en langsigtet energipolitik. Man vil stå i den situation, at bevillingshaverne har en indlysende interesse i at udvinde alt, hvad der er af værdi, inden år 2012, hvor bevillingen udløber, og det vil også sige, at man må se i øjnene, at man kan komme i den situation, at man ikke har ressourcer, som man kan strække i de efterfølgende adskillige årtier måske, som der vil gå, inden man i alt væsentligt kan bygge på vedvarende energikilder.

Derfor er det en fuldstændig uacceptabel situation, og jeg håber, at det kan lade sig gøre, hvis de radikale fastholder de ting, de har sagt om disse ting, at diskutere med regeringen, hvordan man kan lave en opstramning på det punkt af arealloven.

Til sidst vil jeg kun sige, at det er klart, at der vil blive en utrolig masse ballade i den kommende tid. Det vil fyge gennem luften med fortsatte ekspropriationstrusler og erstat-